

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16CoKR/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117219467
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Čelková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3117219467.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivicy Čelkovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v právnej veci žalobcu I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k.s. so sídlom Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava, IČO 36 865 265, správca konkurznej podstaty úpadcu T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze" so sídlom Piaristická 7414/44, 911 01 Trenčín, IČO 34 137 645, zast. IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava, IČO 36 854 808, proti žalovanému MONTY s.r.o. so sídlom Devínska 10399/35, 940 02 Nové Zámky, IČO 44 145 438, zast. Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., Piaristická 46/276, 911 40 Trenčín, IČO 36 837 857, o odporovateľnosti právneho úkonu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčína č.k. 37Cbi/51/2017-209 zo dňa 4. júna 2021 a o odvolaní žalobcu proti dopĺňaciemu rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 37Cbi/51/2017-224 zo dňa 18. júna 2021, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č.k. 37Cbi/54/2017-220 zo dňa 7. júna 2021 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa proti žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odvolací súd dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa proti žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania o dopĺňacom rozsudku v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 37Cbi/51/2017-209 zo dňa 4. júna 2021 v spojení s opravným uznesením č.k. 37Cbi/51/2017-220 zo dňa 7. júna 2021 určil, že Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 19.03.2015 a Osobitná dohoda o cene v zmysle čl. III. Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 19.03.2015 medzi spol. MONTY, s.r.o. a MONTY SK s.r.o. zo dňa 19.03.2015, uzatvorené medzi postupcom MONTY s.r.o. so sídlom Nám. sv. Anny 20B/7269, 911 01 Trenčín, IČO 34 137 645 a postupníkom MONTY SK s.r.o. so sídlom Komárňanská cesta 90, 940 64 Nové Zámky, IČO 44 145 438, sú v konkurze vyhlásenom uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 40K/3/2016 zo dňa 24.10.2016 na majetok úpadcu T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze" so sídlom Piaristická 7414/44, 911 01 Trenčín, IČO 34 137 645, sú voči konkurzným veriteľom právne neúčinné. Žalobcovi proti žalovanému priznal náhradu 100 % trov konania.

2. Doplniacím rozsudkom č.k. 37Cbi/51/2017-224 zo dňa 18. júna 2021 súd prvej inštancie doplnil výrok rozsudku č.k. 37Cbi/51/2017-209 zo dňa 4. júna 2021 o výrok III. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi, do všeobecnej konkurznej podstaty úpadcu T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze" so sídlom Piaristická 7414/44, 911 01 Trenčín, IČO 34 137 645, peňažnú náhradu v sume 94 043,74 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 19.3.2015, uzatvorená medzi spoločnosťou MONTY SK s.r.o. (súčasný obchodný meno T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze"), IČO 34 137 645, ako postupcom a žalovaným ako postupníkom, je právne neúčinná voči konkurzným veriteľom v konkurze vyhlásenom uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 40K/3/2016 zo dňa 24.10.2016 na majetok úpadcu T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze". Predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.03.2015 bolo odplatné postúpenie pohľadávok postupcu voči obchodnej spoločnosti Oldman s.r.o., IČO 44 781 342 v celkovej výške 94 043,74 eur s príslušenstvom, titulom neuhradenej ceny diela, ktoré bolo protokolárne odovzdané a prevzaté. Pohľadávky boli splatné v 10-11/2014. V čl. II Osobitnej dohody o cene bola dohodnutá odplata za postúpenie pohľadávok vo výške 20% z istiny postupovaných pohľadávok. Zároveň bola dohodnutá splatnosť odplaty 10. deň odo dňa vymoženía postupovaných pohľadávok. Z dohody zmluvných strán o splatnosti odplaty za postúpenie pohľadávok, obsiahnutej v Osobitnej dohode o cene, vyplýva, že podmienkou splatnosti predmetnej odplaty bolo vymoženie postúpených pohľadávok. Zmluva o postúpení pohľadávok, vrátane Osobitnej dohody o cene však neobsahovala zmluvnú povinnosť žalovaného ako postupníka postúpené pohľadávky vymáhať. Úpadca ako postupca, po uzavretí žalovanej zmluvy o postúpení pohľadávok, žiadnym spôsobom nemohol ovplyvniť ich vymoženie, ani konanie žalovaného pri ich vymáhaní. Vymáhanie postúpených pohľadávok teda predmetná zmluva ponechala výslovne na vóli žalovaného, ktorý ich, ak by sa tak bol rozhodol, nemusel vymáhať ani vôbec.

4. Z dátumu splatnosti faktúr vyplýva, že postúpené pohľadávky v čase ich postúpenia neboli premlčané. Z čl. I bodu 1.2. Zmluvy o postúpení pohľadávok je zrejmé, že dlžník Oldman s.r.o. si voči postúpeným pohľadávkam uplatnil námietky spočívajúce v tvrdení o omeškaní postupcu s vykonaním diela a o vadách diela. Postupca za účelom preukázania obsahovej nesprávnosti námietok uplatňovaných dlžníkom predložil postupníkovi s pohľadávkou súvisiacu dokumentáciu, ktorú považoval za dostatočný podklad na následné rozporovanie dlžníkových námietok. Žalovaný v spore predložil odborné vyjadrenie C.. U. Y., ktorého účelom bolo posúdenie hodnoty postúpenej pohľadávky k dátumu 31.12.2020. Podľa Záveru odborného vyjadrenia, z charakteristík pohľadávky a postupov objektivizácie menovitej hodnoty pohľadávky vyplýva, že rozhodujúcim faktorom korekcie je čas od dátumu splatnosti a koeficient je na úrovni 0,0 až 0,2. Odhad reálnej hodnoty pohľadávky je 18 294,- eur. S ohľadom na historický vývoj pohľadávky je možné usudzovať, že jej reálna hodnota v čase podpisu zmluvy o postúpení pohľadávok a osobitnej dohody dňa 19.03.2015 predstavovala 20% jej menovitej hodnoty.

5. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, mal súd prvej inštancie zato, že odplata za postúpenie predmetných pohľadávok, dohodnutá v Osobitnej dohode o cene vo výške 20% z istiny postupovaných pohľadávok, ktorú mal úpadca získať, nie je primeraná plneniu, ktoré na základe žalovanej zmluvy o postúpení pohľadávok poskytol žalovanému. Súd prvej inštancie vychádzal nielen zo samotnej výšky dohodnutej odplaty, ale aj z jej dohodnutej splatnosti. Odplata vo výške 20% z istiny postúpených pohľadávok za danej zmluvnej dohody o jej splatnosti je podstatne nižšia ako obvyklá odplata za postúpenie obdobných pohľadávok za obdobných obchodných podmienok v predmetnom čase. Podmienkou splatnosti, a teda aj úhrady odplaty za postúpenie pohľadávok bolo ich vymoženie. V prípade, ak by nedošlo k vymoženiu postúpených pohľadávok, žalovaný by nemusel uhradiť postupcovi žiadnu odplatu, čo sa aj stalo. Žalovaný zrejme nevyvymohol žiadnu z postúpených pohľadávok a úpadcovi doteraz (6 rokov od postúpenia pohľadávok) neuhradil žiadnu odplatu. Prakticky teda došlo k bezodplatnému postúpeniu predmetných pohľadávok, i keď ku dňu ich postúpenia neboli premlčané; postupca predložil postupníkovi dokumentácie potrebnú pre ich uplatnenie a dielo bolo odovzdané a prevzaté protokolárne. Ich spornosť spočívala jedine v tom, že ich dlžník Oldman s.r.o. odmietal uhradiť dobrovoľne, pričom zrejme namietal omeškanie postupcu so zhotovením diela a vady diela (čl. I bod 1.2. Zmluvy o postúpení pohľadávok), čo nie je v bežnom obchodnom styku neobvyklé. Je potrebné

prihliadnuť tiež na to, že postupca (úpadca) po postúpení pohľadávok už ich vymožiteľnosť ovplyvniť reálne nemohol, pričom žalovaný nemal zmluvne uloženú povinnosť vymáhať ich. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, v zmysle § 58 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.01.2017, súd prvej inštancie posúdil Zmluvu o postúpení pohľadávok a jej neoddeliteľnú súčasť Osobitnú dohodu o cene ako právne úkony bez primeraného protiplnenia. Okrem uvedeného, v spore neboli preukázané žiadne relevantné dôvody pre stanovenie takejto nízkej odplaty (20%). Skutočnosť, že dlžník Oldman s.r.o. predmetné pohľadávky odmietal uhradiť dobrovoľne, pričom zrejme namietal omeškanie postupcu so zhotovením diela a vady diela (čl. I bod 1.2. Zmluvy o postúpení pohľadávok), sama osebe neopodstatňuje dohodu o odplate len vo výške 20% z istiny postúpených pohľadávok. V spore nebola tvrdená, ani preukázaná potreba vyšších nákladov na ich vymáhanie oproti obvyklým nákladom na vymáhanie iných pohľadávok. Opodstatnenosť dohody na odplate vo výške 20% z istiny postúpených pohľadávok nebola preukázaná ani odborným vyjadrením C.. U. Y. zo dňa 25.01.2021, ktorý odhadol reálnu hodnotu predmetných pohľadávok v sume 18 294,- eur, avšak ku dňu 31.12.2020. Následne konštatoval, že takúto hodnotu mohli mať aj ku dňu 19.03.2015, pričom však pri tomto tvrdení vychádzal z historického vývoja pohľadávky, teda z toho, že pohľadávky neboli doteraz uhradené. Podľa súdu prvej inštancie, práve najmä nečinnosť žalovaného pri ich vymáhaní spôsobila, že došlo k premlčaniu predmetných pohľadávok, pričom žalovaný nepreukázal, že vôbec pristúpil k ich vymáhaniu. Ing. U. Y. tak pri predpoklade hodnoty pohľadávok ku dňu 19.03.2015 hodnotil nielen hodnotu pohľadávok, ale už aj samotný postup žalovaného pri ich vymáhaní a skutočnosť, že doteraz neboli uhradené. V rámci dohody o odplate za postúpenie pohľadávok pri uzatváraní Osobitnej dohody o cene dňa 19.03.2015 by však bolo v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku v zmysle § 265 Obch. zák., ak by účelom dohody o nízkej odplate bolo uzrovanie zmluvných strán o tom, že postupník ich nebude vymáhať, a teda reálne nedôjde k úhrade odplaty, ani postúpených pohľadávok. Pri posúdení hodnoty postúpených pohľadávok bolo potrebné vychádzať len z okolností, ktoré boli, prípadne museli byť zmluvným stranám známe ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy (19.03.2015), medzi ktoré však rozhodne nemožno zaradiť skutočnosť, že postúpené pohľadávky ku dňu 25.01.2021 (deň vyhotovenia odborného vyjadrenia) nie sú uhradené. Označeným odborným vyjadrením nebolo preukázané ani tvrdenie žalovaného, podľa ktorého objektívna znalecká hodnota postúpených pohľadávok v súčasnosti nepredstavuje sumu vyššiu ako 5% ich nominálnej hodnoty bez príslušenstva, keďže odborné vyjadrenie vychádza z 20%. Žalovaný teda ani citované skutkové tvrdenie v spore nepreukázal.

6. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 19.03.2015, ako aj Osobitná dohoda o cene zo dňa 19.03.2015 boli urobené postupcom (úpadcom) v prospech žalovaného ako osoby spriaznenej s úpadcom, a preto sa, podľa § 58 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.01.2017, úpadok dlžníka v čase urobenia právneho úkonu sa predpokladá. V spore nebol preukázaný opak, na základe čoho mal súd prvej inštancie zato, že Zmluva o postúpení pohľadávok a Osobitná dohoda o cene boli urobené počas úpadku dlžníka (úpadcu), a preto im bolo možné odporovať. Vzhľadom k tomu, že ide o právne úkony bez primeraného protiplnenia urobené v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, mohol im žalobca ako správca odporovať aj podľa § 58 ods. 3 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.01.2017, keďže boli urobené počas troch rokov pred začatím konkurzného konania (uznesenie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 40K/3/2016 zo dňa 01.04.2016, publikované v Obchodnom vestníku č. OV 67/2016 dňa 08.04.2016).

7. Vzhľadom k tomu, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.03.2015 došlo reálne k zmenšeniu majetku T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze" (úpadcu) a nešlo o tzv. ekvivalentný právny úkon dlžníka (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo 4886/2010 z 29.04.2010), keďže úpadca reálne neobdržal od žalovaného zmluvne dohodnutú odplatu vo výške 20% z istiny postupovaných pohľadávok, teda neobdržal skutočné (reálne) protiplnenie, z ktorého by mohli konkurzní veritelia uspokojiť svoje pohľadávky, mal súd prvej inštancie zato, že Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 19.03.2015 a Osobitná dohoda o cene zo dňa 19.03.2015 sú aj ukracujúce právne úkony podľa § 60 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.01.2017. V spore tiež nebol preukázaný taký majetok postupcu (úpadcu) ku dňu urobenia žalovaných právnych úkonov (19.03.2015), ktorý by postačoval na uspokojenie nezabezpečených pohľadávok jeho veriteľov, v sume 323 909,20 eur, ktoré existovali v čase urobenia žalovaných právnych úkonov a následne boli riadne zistené a prihlásené aj

v predmetnom konkurze. Úpadca žalovanými právnymi úkonmi ukrátil týchto veriteľov. Žalované právne úkony boli urobené s úmyslom dlžníka (úpadcu) ukrátiť svojich veriteľov a tento úmysel bol alebo musel byť žalovanému známy, nakoľko boli urobené úpadcom v prospech žalovaného ako osoby s ním spriaznenej, v dôsledku čoho sa podľa § 60 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.01.2017, úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany (žalovaného) o tomto úmysle predpokladá. V konaní nebol preukázaný opak. Žalované právne úkony boli urobené v lehote piatich rokov pred začatím konkurzného konania v zmysle § 60 ods. 3 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.01.2017, keďže predmetné konkurzné konanie bolo začaté v roku 2016 a zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v roku 2015.

8. Súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie výsluchom svedka Ing. U. Y., nakoľko žalobca jeho výsluch nenavrhol a žalovaný navrhoval jeho výsluch iba v prípade potreby žalobcu klásť menovanému svedkovi otázky, o čo však žalobca v spore nepožiadaval. Taktiež nevykonal ani znalecké dokazovanie za účelom preukázania reálnej hodnoty postúpených pohľadávok podľa návrhu žalobcu z pojednávania zo dňa 04.10.2018, keďže pri posúdení žalovaných právnych úkonov ako úkonov bez primeraného protiplnenia v zmysle § 58 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.01.2017 vychádzal aj z dohody zmluvných strán o splatnosti odplaty, pričom žalovaný ani zmluvne dohodnutú odplatu doteraz neuhradil. Okrem toho, žalovaný s vykonaním žalobcom navrhnutého znaleckého dokazovania nesúhlasil (pojednávanie 04.10.2018).

9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal v spore plný úspech priznal náhradu 100 % trov konania.

10. Dopĺňacím rozsudkom č.k. 37Cbi/51/2017-224 zo dňa 18. júna 2021 doplnil súd prvej inštancie výrok rozsudku č.k. 37Cbi/51/2017-209 zo dňa 4. júna 2021 o výrok III., ktorým rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi do všeobecnej konkurznej podstaty úpadcu T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze" so sídlom Piaristická 7414/44, 911 01 Trenčine, IČO 34 137 645 peňažnú náhradu v sume 94 043,74,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení dopĺňacieho rozsudku uviedol, že žaloba bola podaná na súde 30.10.2017, teda už za účinnosti Civilného sporového poriadku, v dôsledku čoho nie je v spore možno postupovať podľa Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016, a teda ani podľa § 118a O.s.p.. Súd prvej inštancie na skutkové tvrdenia žalobcu, označené v odvolaní proti skoršiemu rozsudku, ako aj na dôkazy predložené žalobcom po podaní odvolania proti rozsudku prihliadal, nakoľko, s ohľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej a v ňom konštatovanej potreby zistenia skutkového stavu, neboli uplatnené v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, v zmysle § 58 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.01.2017, odplata za postúpenie predmetných pohľadávok, dohodnutá v Osobitnej dohode o cene vo výške 20% z istiny postupovaných pohľadávok, ktorú mal úpadca získať, nie je primeraná plneniu, ktoré na základe žalovanej zmluvy o postúpení pohľadávok poskytol žalovanému. Pri ustálení uvedeného záveru súd prvej inštancie vychádzal nielen zo samotnej výšky dohodnutej odplaty, ale aj z jej dohodnutej splatnosti. Odplata vo výške 20% z istiny postúpených pohľadávok za danej zmluvnej dohody o jej splatnosti je podstatne nižšia ako obvyklá odplata za postúpenie obdobných pohľadávok za obdobných obchodných podmienok v predmetnom čase. Podmienkou splatnosti, a teda aj úhrady odplaty za postúpenie pohľadávok bolo ich vymoženie. V prípade, ak by nedošlo k vymoženiu postúpených pohľadávok, žalovaný by nemusel uhradiť postupcovi žiadnu odplatu, čo sa aj stalo. Žalovaný zrejme nevymohol žiadnu z postúpených pohľadávok a úpadcovi doteraz (6 rokov od postúpenia pohľadávok) neuhradil žiadnu odplatu. Prakticky teda došlo k bezodplatnému postúpeniu predmetných pohľadávok, i keď ku dňu ich postúpenia neboli premlčané; postupca predložil postupníkovi dokumentácie potrebnú pre ich uplatnenie a dielo bolo odovzdané a prevzaté protokolárne. Ich spornosť spočívala jedine v tom, že ich dlžník Oldman s.r.o. odmietal uhradiť dobrovoľne, pričom zrejme namietal omeškanie postupcu so zhotovením diela a vady diela (čl. I bod 1.2. Zmluvy o postúpení pohľadávok), čo nie je v bežnom obchodnom styku neobvyklé. Je potrebné prihliadnúť tiež na to, že postupca (úpadca) po postúpení pohľadávok už ich vymožitelnosť ovplyvniť reálne nemohol, pričom žalovaný nemal zmluvne uloženú povinnosť vymáhať ich. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, v zmysle § 58 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.01.2017, súd prvej inštancie posúdil Zmluvu

o postúpení pohľadávok a jej neoddeliteľnú súčasť Osobitnú dohodu o cene ako právne úkony bez primeraného protiplnenia. Okrem uvedeného, v spore neboli preukázané žiadne relevantné dôvody pre stanovenie takejto nízkej odplaty (20%). Skutočnosť, že dlžník Oldman s.r.o. predmetné odmietal uhradiť dobrovoľne, pričom zrejme namietal omeškanie postupcu so zhotovením diela a vady diela (čl. I bod 1.2. Zmluvy

o postúpení pohľadávok) sama osebe neopodstatňuje dohodu o odplate len vo výške 20% z istiny postúpených pohľadávok. Súd prvej inštancie nemal za preukázanú opodstatnenosť dohody na odplate vo výške 20% z istiny postúpených pohľadávok ani odborným vyjadrením Ing. U. Y. zo dňa 25.01.2021, ktorý odhadol reálnu hodnotu predmetných pohľadávok v sume 18 294,- eur, avšak ku dňu 31.12.2020. Následne konštatoval, že takúto hodnotu mohli mať aj ku dňu 19.03.2015, pričom však pri tomto tvrdení vychádzal

z historického vývoja pohľadávky, teda z toho, že pohľadávky neboli doteraz uhradené.

V rámci dohody o odplate za postúpenie pohľadávok pri uzatváraní Osobitnej dohody o cene dňa 19.03.2015 by však bolo v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku v zmysle

§ 265 Obch. zák., ak by účelom dohody o nízkej odplate bolo uzrokovanie zmluvných strán

o tom, že postupník ich nebude vymáhať, a teda reálne nedôjde k úhrade odplaty, ani postúpených pohľadávok. Pri posúdení hodnoty postúpených pohľadávok je potrebné vychádzať len z okolností, ktoré boli, prípadne museli byť zmluvným stranám známe ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy (19.03.2015), medzi ktoré však rozhodne nemožno zaradiť skutočnosť, že postúpené pohľadávky ku dňu 25.01.2021 (deň vyhotovenia odborného vyjadrenia) nie sú uhradené. V spore nebolo preukázané ani tvrdenie žalovaného, podľa ktorého objektívna znalecká hodnota postúpených pohľadávok v súčasnosti nepredstavuje sumu vyššiu ako 5% ich nominálnej hodnoty bez príslušenstva, keďže odborné vyjadrenie vychádza z 20%. Žalovaný teda ani citované skutkové tvrdenie v spore nepreukázal. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 19.03.2015, ako aj Osobitná dohoda o cene zo dňa 19.03.2015 boli urobené postupcom (úpadcom) v prospech žalovaného ako osoby spriaznenej s úpadcom, a preto sa, podľa § 58 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.01.2017, úpadok dlžníka v čase urobenia právneho úkonu sa predpokladá.

V spore nebol preukázaný opak. Zmluva o postúpení pohľadávok a Osobitná dohoda o cene boli urobené počas úpadku dlžníka (úpadcu), a preto im bolo možné odporovať. Okresný súd Trenčín začal voči úpadcovi T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze" konkurzné konanie uznesením sp. zn. 40K/3/2016 zo dňa 01.04.2016, publikovaným v Obchodnom vestníku č. OV 67/2016 dňa 08.04.2016. Zmluva o postúpení pohľadávok a Osobitná dohoda o cene boli uzavreté 19.03.2015. Vzhľadom k tomu, že ide o právne úkony bez primeraného protiplnenia urobené v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, mohol im žalobca ako správca odporovať aj podľa § 58 ods. 3 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.01.2017, keďže boli urobené počas troch rokov pred začatím konkurzného konania. Vzhľadom k tomu, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.03.2015 došlo reálne k zmenšeniu majetku T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze" (úpadcu) a nešlo o tzv. ekvivalentný právny úkon dlžníka (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo 4886/2010 z 29.04.2010), keďže úpadca reálne neobdržal od žalovaného zmluvne dohodnutú odplatu vo výške 20% z istiny postupovaných pohľadávok, teda neobdržal skutočné (reálne) protiplnenie, z ktorého by mohli konkurzní veritelia uspokojiť svoje pohľadávky, mal súd prvej inštancie zato, že Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 19.03.2015 a Osobitná dohoda o cene zo dňa 19.03.2015 sú aj ukracujúce právne úkony podľa § 60 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.01.2017. V spore nebol preukázaný taký majetok postupcu (úpadcu) ku dňu urobenia žalovaných právnych úkonov (19.03.2015), ktorý by postačoval na uspokojenie nezabezpečených pohľadávok jeho veriteľov, uvedených vyššie, v sume 323 909,20 eur, ktoré existovali v čase urobenia žalovaných právnych úkonov a následne boli riadne zistené a prihlásené aj

v predmetnom konkurze. Úpadca žalovanými právnymi úkonmi ukrátil týchto veriteľov. Žalované právne úkony boli urobené s úmyslom dlžníka (úpadcu) ukrátiť svojich veriteľov

a tento úmysel bol alebo musel byť žalovanému známy, nakoľko boli urobené úpadcom

v prospech žalovaného ako osoby s ním spriaznenej, v dôsledku čoho sa, podľa § 60 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.01.2017, úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany (žalovaného) o tomto úmysle predpokladá. V konaní nebol preukázaný opak. Žalované právne úkony boli urobené v lehote piatich rokov pred začatím konkurzného konania v zmysle § 60 ods. 3 zák. č. 7/2005 Z.z.

o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.01.2017, keďže predmetné konkurzné konanie bolo začaté v roku 2016 a zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v roku 2015. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, v zmysle § 58 a § 60 zák. č. 7/2005 Z.z.

o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.01.2017, súd prvej inštancie určil, že Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 19.03.2015 a Osobitná dohoda o cene v zmysle čl. III. Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 19.03.2015 medzi spol. MONTY, s.r.o. a MONTY SK s.r.o. zo dňa 19.03.2015, uzatvorené medzi postupcom MONTY s.r.o. so sídlom Nám. sv. Anny 20B/7269, 911 01 Trenčín, IČO 34 137 645 a postupníkom MONTY SK s.r.o. so sídlom Komárňanská cesta 90, 940 64 Nové Zámky, IČO 44 145 438, sú

v konkurze vyhlásenom uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 40K/3/2016 zo dňa 24.10.2016 na majetok úpadcu T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze" so sídlom Piaristická 7414/44, 911 01 Trenčín, IČO 34 137 645, sú voči konkurzným veriteľom právne neúčinné. V dôsledku určenia právnej neúčinnosti Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.03.2015 a Osobitnej dohody o cene v zmysle čl. III. Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 19.03.2015 medzi spol. MONTY, s.r.o. a MONTY SK s.r.o. zo dňa 19.03.2015, uzatvorených medzi postupcom MONTY s.r.o. so sídlom Nám. sv. Anny 20B/7269, 911 01 Trenčín, IČO 34 137 645 a postupníkom MONTY SK s.r.o. so sídlom Komárňanská cesta 90, 940 64 Nové Zámky, IČO 44 145 438, voči konkurzným veriteľom

v konkurze vyhlásenom uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 40K/3/2016 zo dňa 24.10.2016 na majetok úpadcu T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze" so sídlom Piaristická 7414/44, 911 01 Trenčín, IČO 34 137 645, v zmysle § 63 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.12.2017, vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť do všeobecnej konkurznej podstaty úpadcu peňažnú náhradu v sume 94 043,74 eur.

11. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP. V odvolaní okrem iného uviedol, že súd prvej inštancie nemal skutkovo vyhodnotenú primárnu okolnosť, ktorou je ukrátenie veriteľov, resp. ju umožnil vyhodnocovať v rozpore so zásadou rovnosti strán sporu v rozpore článkom 4 CSP. Súd prvej inštancie svojím postupom zvýhodnil žalujúcu stranu s tým, že jej pripustil prostriedok procesného útoku aj po uplynutí niekoľkých rokov, kedy mal a mohol byť urobený. Odporovaciu žalobu, ktorá vo svojom skutkovom tvrdení neobsahovala osvedčenie dvoch ťažiskových predpokladov, a to preukázanie ukrátenia veriteľov v čase urobenia napadnutého právneho úkonu a stav majetku dlžníka, ktorý zostal aj po napadnutom právnom úkone a ktorý by bol nespôsobilý na úhradu záväzkov. Súd prvej inštancie mal žalobu zamietnuť, tak ako to urobil v pôvodnom rozsudku v tejto veci. Napriek tomu súd prvej inštancie pripustil, aby žalobca až po vrátení veci z odvolacieho súdu dodatočne uviedol sumu pohľadávok veriteľov dlžníka a aby žalobca preukazoval stav zostávajúceho majetku dlžníka v rovnakom čase, čo považuje žalovaný za zvýhodnenie jednej strany sporu v rozpore s princípom rovnosti strán civilného procesu. Postup súdu prvej inštancie nemá oporu v procesných pravidlách, ktoré platili pri vydaní pôvodného zamietavého rozsudku (Občiansky súdny poriadok), ktorý obsahoval koncentračný limit dokazovania (§ 118a O.s.p.) a ktorá zostala zachovaná doteraz, ale žalobcom nebola dodržaná. Súd prvej inštancie si v odseku 18.4 napadnutého rozsudku sám protirečí, keď na jednej strane uvádza, že sám o sebe právny úkon urobený so spriaznenou osobou neosvedčuje všeobecné predpoklady ukrátenia veriteľa podľa § 57 ods. 4 ZoKR a na druhej strane sa podriaďuje uzneseniu odvolacieho súdu, ktorý tento právny názor svojím obsahom nezdieľa a nevýslovne ho neguje. Pokiaľ súd prvej inštancie uvádza, že žalobca označil sumu prihlásených veriteľov vo svojom odvolaní vo výške 323 909,20 eur, ide o neprípustnú odvolaciu novotu, na ktorú súdy nemali procesne prihliadať. Nebol ani dôvod prihliadať na uvedené ani v opakovanom prvoinštančnom konaní a z tohto údaju nebolo možné vôbec vychádzať. Skutkové tvrdenia súdu prvej inštancie nijako nepreukázali žiadnu príčinnú súvislosť ukrátenia uspokojenia čo i len jedného z vybraných veriteľov z predmetného zoznamu. Súd prvej inštancie sa obmedzil iba na to, že v uvedenej sume pohľadávok existovali pohľadávky neuspokojené, následne boli prihlásené a žalobcom zistené. Toto tvrdenie však neosvedčuje naznačenú domnienku súdu prvej inštancie, že by v čase urobenia napadnutého právneho úkonu boli tieto pohľadávky aj ukrátené na uspokojení pod následkami napadnutého právneho úkonu. Takáto úvaha je čisto svojvoľná, arbitrárna a nemá v dokazovaní nijakú oporu. Takéto preklenutie dôkaznej núdze žalobcu súdom prvej inštancie svedčí o pomoci jednej strane a degraduje súd z úlohy nestranného arbitra. Rovnako žalovaný tvrdí, že aj vo finančnom stave majetku, kedy súd prvej inštancie v rozsudku vychádzal iba z účtovných hodnôt, nemôže byť pre daný zákonný účel determinujúce. Ani z materiálneho hľadiska nemohlo dôjsť k nejakému ukráteniu, keďže ani postupník nemal z predmetného obchodu nejaký prospech. Pokiaľ žalovaný nemal z právneho úkonu nejaký prospech evokuje to aj nedostatok všeobecnej pasívnej legitímácie, ktorá je pri odporovateľnosti vždy podmienená tým, že v odporovateľnosti právneho úkonu musí mať prospech ten, kto je žalovaný. Súd prvej inštancie taktiež uviedol, že pohľadávka je premlčaná, takže o žiadnom prospechu ani objektívne nemožno uvažovať na

strane žalovaného. Súd prvej inštancie suploval pasívny postoj žalobcu, ktorý mal sám v žalobe označiť, ktorého veriteľa napadnutý právny úkon ukrátil a z akých príčinných súvislostí sa tak stalo. Samotné funkčné postavenie žalobcu ako správcu disponujúceho odborným a právnickým vzdelaním osôb za neho konajúcich, mu dáva samo o sebe už nadradené postavenie nad žalovaným. Žalobca mal v tomto spore už z tejto funkcie prístup k dôkazom, ktoré mohol a mal povinnosť včas uplatniť, pričom mal priamo zo zákona o konkurze a reštrukturalizácie aj možnosť dostať súčinnosť k produkovaniu dôkazov v spore. Žalobca mal zdroje a možnosť dôkazne podložiť včas východiskové predpoklady podľa § 57 ods. 4 ZoKR a túto možnosť nevyužil. Súd prvej inštancie sa ďalej snažil spochybníť skutkové tvrdenia žalovaného vo vzťahu k dôkazným skutočnostiam. Nespravodlivé prispievania žalobcovi zo strany súdu prvej inštancie sa prejavilo aj v nahliadnutí na primeranosť protiplnenia. Na jednej strane žalovanému súd vytýka, že sice predložil dôkaz odborným stanoviskom k výške primeranosti odplaty za postúpenie, na druhej strane uvedené nekorešponduje s jeho vyjadrením na pojednávaní. Súd prvej inštancie sa ani nesnažil ohľadom čiastky hodnoty postúpenia pre účely § 58 ZoKR vykonávať dokazovanie. Súd prvej inštancie mal snahu pomáhať strane žalobcu, aby žalovaný ani vo vzťahu k podmienke uvedenej v § 58 ZoKR nemal žalovaný úspech. Súd prvej inštancie nahliadal na okolnosti výšky odplaty rôznou optikou. Vôbec neuviedol, či skutkové tvrdenie žalobcu, že za primerané protiplnenie považuje 100% - nú odplatu obstálo. Súd prvej inštancie mal hodnotiť skutkové tvrdenia z aspektu žalobcu nakoľko bolo súčasťou jeho dôkazného bremena, pričom žalobca dôkazné bremeno neunesol. Obrana žalovaného vo vzťahu k výške odplaty, či ide o 5 % alebo 20 % bola zbytočná, nakoľko sám žalobca v tejto časti svoje dôkazné bremeno neunesol. Nie je obchodnou zvyklosťou, aby nejaký postupník platil za odplatu 100 % nominálnej hodnoty. Toto tvrdenie ostalo v neosvedčenej teoretickej rovine a súd ho nemal nijakým spôsobom objektivizovať. Súd prvej inštancie v danej veci nemal ani žiadne moderačné právo vyslovovať, či je právny úkon bez primeranej protihodnoty aj na báze nižšej percentuálnej hodnoty, ako skutkovo tvrdil žalobca. Ani samotný rozsudok Okresného súdu Trnava ohľadom 70 až 80 % - nej ekvivalentnosti postúpenia pohľadávok nie je akceptovateľný. Z odôvodnenia rozsudku sa odvolateľovi ostáva len logicky domnievať, že vyhovaniu žalobného petitu došlo preto, lebo odplata netvorila 100 % nominálu, alebo by mala byť primeraná niekde medzi 100 % a 20 %. Pokiaľ by išlo o 20,1% - nú odplatu, bolo by už uvedené plnenie pravdepodobne primerané. Ohľadne včasnosti napadnutia Osobitnej dohody o cene žalovaný namietá, že nedošlo k žiadnemu včasnému napadnutiu odporovateľnosťou v celom rozsahu a súd prvej inštancie nemohol použiť § 124 CSP na posudzovanie skutkového obsahu právneho úkonu z hmotnej povahy, ako to nesprávne v odôvodnení v bode 16,6 uvádza. Ak predmetom konania v prekluzívnej lehote nebola aj osobitná dohoda o cene, tak ide o zmenu žaloby podľa § 140 ods. 2 CSP a predstavuje aj podstatnú zmenu skutkových tvrdení. Pokiaľ by došlo v prekluzívnej lehote k zmene žaloby, bolo by možné aplikovať ustanovenia včasnosti uplatnenia práva, čo sa v danom prípade nestalo. V danej veci išlo o retrospektívne vťahovanie Dohody o cene pod pôvodnú žalobu a to nemá oporu v CSP ani v ZoKR. Žalovaný žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť, zároveň žalobcu zaviazat' na náhradu trov konania žalovaného v rozsahu 100 %.

12. Žalovaný podal odvolanie aj proti dopĺňaciemu rozsudku z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP. V tomto odvolaní zotrval na odvolacích dôvodoch odvolania voči rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko dopĺňací rozsudok a jeho výrok je závislý od výrokov napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie nesprávne interpretoval aj ustanovenie § 63 ods. 1 ZoKR, keď zaviazal žalovaného na zaplatenie peňažnej náhrady vo výške postupovanej pohľadávky. Pokiaľ aj súd vyhovie základu odporovateľnej žaloby a vysloví neúčinnosť právneho úkonu, automaticky to ešte neznamená, že má primárne judikovať peňažnú náhradu za majetkovú hodnotu, ktorá bola odporovateľným právnym úkonom prevedená. Súd prvej inštancie nijako neodôvodnil výšku náhrady za pohľadávku a preto žalovaný sa domnieva, že táto číselne predstavuje výšku istiny v čase robenia právneho úkonu. Súd prvej inštancie neuviedol žiadne dokazovanie smerujúce k výške peňažnej náhrady. Vychádzal teda z nesprávneho zisteného skutkového stavu, pričom tento stav ani len nezistoval. Podľa žalovaného ide o zásadnú vadu konania. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 63 ods. 1 ZoKR a hlavne znenie prvej vety. Súd prvej inštancie prezumuje, že pohľadávka je majetkom žalovaného, pričom to nebolo spornou okolnosťou a od tohto východiska mal upriamiť v prvom rade na reštitučnú funkciu takéhoto osobitného súdneho konania pokiaľ by objektívne nebolo možné obnovenie pôvodného stavu až potom sa zaoberať náhradou. Pri reštitučnom spôsobe postačí iba zistenie, či je vec alebo právo alebo majetková hodnota ešte u osoby, voči ktorej sa odporovacej právo uplatnilo a vtedy sa voči nej uplatňuje iba právo na vydanie. Pokiaľ ide konkrétne o predmetnú vec s ohľadom na nesprávne obídienie reštitučnej funkcie uvedenej v § 63 ods. 1 prvá veta ZoKR, tak výška pohľadávky v čase urobenia právneho úkonu postúpenia sa nerovná náhrade za majetkové právo. Pohľadávka v

čase vyhlásenia dopĺňacieho rozsudku, ktorý čas je rozhodný pre skutkový stav a ustálenie jej hodnoty, v čase jej postúpenia nemali nemennú hodnotu a preto sa nemožno uspokojiť iba s prevzatím jej výšky 94 043,74 eur za výšku náhrady. Sám súd prvej inštancie mal polemiku v tom, či je správne skutkové zistenie žalovaného o cca 5% - nej protihodnote, teda reálnej hodnote pohľadávky, alebo 20 %-nej podľa odborného stanoviska a v dopĺňacom rozsudku ustálil, že 100 % - ná hodnota sa bez ďalšieho považuje za peňažnú náhradu vo výške rovnajúcej sa nominálnej hodnote pohľadávky. V zmysle § 63 druhej vety ZoKR možno uplatniť iba toľko, aký bol prospech resp. aký mal prospech ten, voči komu sa uplatnilo odporovacie právo. Žalovaný nemal žiaden prospech, pričom sám súd prvej inštancie konštatoval, že pohľadávka je už premlčaná a dobrovoľné plnenie od dlžníka nemožno očakávať. V čase vydania dopĺňacieho rozsudku mala teda výška prospechu, ktorá sa mala neúčinne previesť na žalovaného omnoho nižšia ako výška peňažnej náhrady, ktorú prvoinštančný súd voluntaristicky priznal žalobcovi zrejme iba prevzatím jeho žalobného petitu. Súd prvej inštancie nemal suplovať ani žalobný petit žalobcu v tejto okolnosti žiadanej peňažnej náhrady, ktorá bola predmetom jeho procesného útoku. A pokiaľ sa s ním súd prvej inštancie stotožnil a to nesprávne, nebol viazaný jeho obsahom a druhom a mal ho teda zamietnuť, nakoľko nezodpovedal požiadavke uvedenej v § 63 ods. 1 prvá veta na konci ZoKR. Doplnený výrok o následku neúčinných právnych úkonov nie je nijako obligatórne závislý, ktorý by mal súd automaticky ex offio pripájať k meritu veci. Žalovaný žiadal zmeniť aj dopĺňací rozsudok v spojení s odvolaním voči napadnutému rozsudku vo veci a žalobu žiadal zamietnuť v celom rozsahu a priznať trovy konania v rozsahu 100 %.

13. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného voči rozsudku ako aj k odvolaniu žalovaného voči dopĺňaciemu rozsudku vyjadril písomným podaním zo dňa 29.7.2021 v ktorom uviedol, že sa nestotožňuje v celom rozsahu s podanými odvolaniami, považuje ich za nedôvodné a výlučne účelové. Žalobca považuje rozsudky v celom rozsahu za vecne správne a zákonné, nakoľko má za to, že sú výsledkom správne a zákonne zisteného skutkového stavu veci z vykonaných dôkazov predložených stranami do konania. Žalobca považuje právne posúdenie merita veci súdom prvej inštancie za správne, ktoré netrpí absolútne žiadnou vadou, ktorá by bola čo i len z časti spôsobilá spochybniť správnosť a zákonnosť napadnutých rozsudkov. Žalobca poukázal na všetky svoje doterajšie tvrdenia. Žalovaný v odvolaní proti napadnutému rozsudku nepreukázal tvrdenú vadu konania spočívajúcu v tom, že by súd nemal skutkovo vyhodnotenú primárnu okolnosť, ktorou je ukrátenie veriteľov, resp. ju umožnil vyhodnocovať v rozpore so zásadou rovnosti stran sporu, v rozpore s článkom 4 CSP. Žalobca s týmto tvrdením nesúhlasí a odkazuje na odseky 15, 17, 18.1 až 18.6. písomného odôvodnenia rozsudku v ktorých súd prvej inštancie jasne, určito a zrozumiteľne uviedol, svoje právne posúdenie veci vo vzťahu k preukázaniu ukrátenia pohľadávok veriteľov úpadcu prihlásených do konkurzného konania. Žalobca nesúhlasí ani s námietkou žalovaného o domnelom zvýhodnení žalobcu v spore. Podľa názoru žalobcu nie je možné ani len z časti uvažovať o tom, že by v danom prípade bol porušený princíp rovnosti strán civilného procesu, a že by súd poskytol pomoc len jednej strane sporu tak, ako to tvrdí žalovaný. Žalobca aj žalovaný boli počas konania súdom prvej inštancie nepochybne brané ako rovnocenné strany sporu, mali rovnakú možnosť uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ale samotný fakt, že žalovaný nesúhlasí s rozsudkom nie je dôvodom na jeho zmenu v odvolacom konaní. Žalobca ďalej považuje za nesprávne a ničím nepreukázané tvrdenia žalovaného vo vzťahu k finančnému stavu majetku úpadcu v čase vykonania žalobou napadnutých právnych úkonov. Žalovaný sa snaží nesprávne navodiť, že súd vychádzal iba z účtovných hodnôt, ale vychádzal aj z reálnej (trhovej) hodnoty majetku úpadcu, za ktorý bol tento v konkurze predaný. Ani účtovná hodnota majetku úpadcu a ani trhová (reálna) hodnota majetku úpadcu preukázateľne nepostačovala na zaplatenie pohľadávok veriteľov úpadcu existujúcich počas urobienia namietaných právnych úkonov úpadcu v celom rozsahu, následne týmito veriteľmi prihlásených do konkurzného konania voči úpadcovi. Zoznam pohľadávok úpadcu bol predložený spolu so žalobou, súd prvej inštancie ho vzal ako dôkaz v celom rozsahu do úvahy aj v spojitosti s doplnením argumentácie žalobcu spočívajúcej v konkrétnom vymenovaní jednotlivých ukrátených veriteľov úpadcu. Žalovaný v konaní nepredložil jediný dôkaz, ktorý by v tomto smere preukázal opak, pričom súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalovaný sám hodnotu majetku úpadcu v predmetnom čase konkrétne nevyčísľil a ani nezdôvodnil. Žalobca ďalej považuje za irelevantnú a absolútne bezpredmetnú aj argumentáciu žalovaného vo vzťahu k prospechu žalovaného z odporovateľného právneho úkonu. V čase uzatvorenia zmluvy pohľadávky preukázateľne neboli premlčané a boli v celom rozsahu vzhľadom na všetky okolnosti prípadu bonitné. Po postúpení pohľadávok úpadca stratil akúkoľvek možnosť vymáhať postúpené pohľadávky, pričom práve neúčinnosť žalovaného pri ich vymáhaní spôsobila, že došlo k ich následnému premlčaniu, pričom žalovaný počas konania žiadnym spôsobom nepreukázal, že by vôbec po postúpení pohľadávok pristúpil k ich vymáhaniu. Úpadca žiadnym spôsobom nezapríčinil

premlčanie postúpených pohľadávok. Sám žalovaný poukázaním na to, že z postúpených pohľadávok nemal nijaký prospech, nepriamo upozorňuje na svoju pasivitu pri ich vymáhaní. Pasivita žalovaného spôsobila premlčanie pohľadávok a logicky aj následné zníženie ich hodnoty, teda bonity. Žalobca nesúhlasí ani s tvrdením žalovaného, že by mal nadradené postavenie nad žalovaným, kedy žalovaný uvádzal, že správca ako žalobca disponuje odborným a právnickým vzdelaním osôb za neho konajúcich. Aj sám žalovaný je v spore zastúpený advokátskou kanceláriou, z tohto dôvodu považuje žalobca túto námietku za bezpredmetnú. To isté platí aj o irelevantných tvrdeniach žalovaného o prístupe k dôkazom. Práve naopak z dôvodu nedostatku súčinnosti zo strany úpadcu podľa ustanovenia § 74 ZoKR a žalovaného ako tretej osoby povinnej poskytnúť správcovi súčinnosť v konkurze podľa ust. § 75 ods. 4 a 5 ZoKR, nemal správca od počiatku k dispozícii všetky nevyhnutné dôkazy a to najmä dohodu, čo uvádza aj súd prvej inštancie v odôvodnení písomného vyhotovenia rozsudku. Dohoda bola predložená žalovaným až na pojednávaní konanom vo veci, napriek tomu, že žalobca už skôr v rámci konkurzného konania žiadal jej predloženie od žalovaného. Vo vzťahu k samotnej odplate za postúpené pohľadávky žalovaný nesprávne spochybňuje správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie v odseku 20.4 odôvodnenia celkom jasne zdôvodnil, prečo nepovažuje dojednanú odplatu v dohode v hodnote 20 % z istiny postúpených pohľadávok za primeranú. Argumentácia žalovaného vo vzťahu k včasnosti napadnutia dohody nie je spôsobilá spochybniť jej včasnosť napadnutia. Žalovaný sa snaží nesprávne navodiť dojem preklúzie práva žalobcu odporovať dohode, pričom súd prvej inštancie vyslovil právny názor s ktorým sa žalobca stotožňuje, že Dohoda je neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy čo odôvodňuje najmä tým, z článku III. Zmluvy o postúpení pohľadávok a čl. II. Osobitnej dohody je zrejmé, že zatiaľ čo Zmluva o postúpení pohľadávok obsahuje záväzok postupníka zaplatiť odplatu za postúpenie pohľadávky Osobitnou dohodou je doplnená výška odplaty. Z tohto vyplýva, že osobitná dohoda je neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o postúpení pohľadávok, nakoľko bez osobitnej dohody by s ohľadom na vôľu zmluvných strán uzavrieť zmluvu o postúpení pohľadávok nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o odplatnom postúpení pohľadávok. Včasným podaním žaloby v rámci prekluzívnej lehoty o odporovateľnosť Zmluvy ostala zachovaná aj včasnosť odporovania Dohody, ako jej neoddeliteľnej súčasti.

14. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného voči dopĺňaciemu rozsudku uviedol, že sa s obsahom odvolania žalovaného nestotožňuje, argumentácia žalovaného je nedôvodná a irelevantná. Žalovaný nesprávne vykladá ustanovenie § 63 ods. 1 ZoKR. Pohľadávky úpadcu postúpené zmluvou na žalovaného predstavujú právo úpadcu a z tohto dôvodu mal správca úpadcu ako žalobca plné právo žiadať v rámci petitu žaloby od žalovaného peňažnú náhradu za postúpené pohľadávky. Povinný vráti celú peňažnú náhradu za plnenie poskytnuté na základe neúčinného právneho úkonu, pričom výška peňažnej náhrady za poskytnuté plnenie sa rovná hodnote tohto plnenia v čase, keď bolo dlžníkom poskytnuté. Zákon výslovne limituje výšku požadovaného plnenia, keď ustanovuje, že voči povinnému možno uplatniť len toľko, koľko sa naňho v dôsledku neúčinnosti právneho úkonu previedlo. Súd prvej inštancie dodržal v celom rozsahu zákonný limit uvedený v ustanovení § 63 ods. 1 ZoKR, keď úpadcovi priznal voči žalovanému nárok na zaplatenie peňažnej náhrady vo výške 94 043,74 eur rovnajúcej sa istine postúpených pohľadávok. Žalobca uvádza, že ako osoba, ktorá úspešne uplatnila odporovateľnosť právneho úkonu mal právo voľby plnenia ako právo voľby medzi nárokom na peňažné plnenie alebo na vydanie získaného plnenia. Žalobca v konkrétnej veci mal plné právo požadovať peňažnú náhradu od žalovaného vo výške postúpených pohľadávok v zmysle neúčinnnej zmluvy alebo spätné postúpenie pohľadávok zo žalovaného na úpadcu. Žalobca sa riadil záujmom veriteľov, keď v žalobnom petite žiadal zaviazat' žalovaného na peňažnú náhradu vo výške 94 043,74 eur, ktorá v plnom rozsahu zodpovedá istine postúpených pohľadávok v čase uzatvorenia zmluvy. Úpadca nežiadal od žalovaného spätné postúpenie pohľadávok, toho času už premlčaných a v konkurze pre svoju nevymáhateľnosť celkom zjavne nespeňažiteľných, pričom tento stav premlčania je dôsledkom pasivity žalovaného. Celá argumentácia žalovaného prezentovaná v odvolaní proti dopĺňaciemu rozsudku sa žalobcovi javí ako nelogická. Žalobca žiadal odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením ako aj dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa ustanovenia § 387 CSP.

15. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniam žalobcu zotrval na svojich doterajších tvrdeniach a dôvodoch, pričom uviedol, že odvolacie dôvody žalovaného sú konzistentné a trvajú po celý čas od začiatku konania. Žalobca sa celý čas utieka k dôvodom uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č.k. 16CoKR/7/2019-97 zo dňa 15.4.2020, ktorým odvolací súd zrušil skorší zamietavý rozsudok, iba pre ním

zistenú spriaznenosť strán napadnutého právneho úkonu, pričom žalovaný považuje toto uznesenie za nesprávne. V ďalšom žalovaný zopakoval svoje odvolacie námietky uvedené v podaných odvolaniach.

16. Žalobca doručil súdu doplnenie svojho vyjadrenia k odvolaniam zo dňa 29.7.2021 v ktorom uviedol, že po podaní vyjadrenia bola zo strany dlžníka spoločnosti Oldman s.r.o. (zároveň nezabezpečeného veriteľa úpadcu prihláseného do konkurzu) prostredníctvom emailu jeho právneho zástupcu poskytnutá informácia, že žalovanému ako postupníkovi v zmysle Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.3.2015 bola postúpená pohľadávka, pôvodne patriaca úpadcovi, v celom rozsahu dlžníkom uhradená žalovanému a to na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava IV. sp. zn. 12Cb/75/2017-338 zo dňa 4.4.2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1CoB/185/2019-483 zo dňa 17.6.2021. Na preukázanie pravdivosti poskytnutej informácie dlžník predložil správcovi úpadcu dôkaz Potvrdenie žalovaného (MONTY s.r.o.) zo dňa 27.7.2021 opatrené podpisom konateľa a pečiatkou žalovaného adresované dlžníkovi (Oldman s.r.o.), z obsahu ktorého vyplýva, že k úhrade postúpenej pohľadávky v zmysle zmluvy malo dôjsť dňa 26.7.2021. V potvrdení žalovaný výslovne uviedol, že v deň 26.7.2021 prijal od dlžníka vzájomne odsúhlasené plnenie vo výške 145 518,37 eur (istinu vo výške 91 467,92 eur a úroky z omeškania vo výške 54 050,45 eur) na základe súdnych rozhodnutí, v ktorých súdy priznali žalovanému nárok na zaplatenie postúpenej pohľadávky voči dlžníkovi v nezaplatených faktúrach v rozsahu 100 % žalovanej sumy. Žalovaný výslovne potvrdil, že vykonanou úhradou tejto sumy považuje záväzok dlžníka v celom rozsahu za vysporiadaný. Dlžník dodatočne predložil žalobcovi emailovú komunikáciu prebiehajúcu medzi právnymi zástupcami dlžníka a žalovaného, z ktorej vyplýva, že dlžník mal záujem uhradiť postúpenú pohľadávku dobrovoľne, pričom žalovaný nebol nútený voči dlžníkovi vymáhať pohľadávku prostredníctvom exekúcie. Úpadca dodnes nezískal od žalovaného za postúpené pohľadávky žiadne protiplnenie. Žalobca zotrval na svojich vyjadreniach k odvolaniam a žiadal rozsudok ako aj dopĺňací rozsudok ako vecne správne potvrdiť.

17. Žalobca sa vyjadril aj k samotnému vyjadreniu žalovaného zo dňa 2.9.2021, ktoré v celom rozsahu považuje za nedôvodné a bezpredmetné a zotrval na všetkých svojich doterajších tvrdeniach. V kontexte nových zistených skutočností (preukázaná úhrada postúpenej pohľadávky vykonaná dlžníkom v prospech žalovaného dňa 26.7.2021) považuje žalobca skutkové tvrdenia uvedené vo vyjadrení žalovaného zo dňa 2.9.2021 za nepravdivé, pravdu skresľujúce až zavádzajúce. Žalovaný uvádza viaceré nepravdivé skutkové tvrdenia ako napríklad, že doteraz nedošlo k splneniu pohľadávky, ktorá bola predmetom prevodu napadnutého právneho úkonu, že nijaký prospech žalovaný nenadobudol, že je tu absencia nadobudnutého prospechu atď. V nadväznosti na nové zistenia žalobcu bol žalovaný vyzvaný na vyjadrenie sa, či postúpená pohľadávka pôvodne patriaca úpadcovi bola žalovanému ako postupníkovi zaplatená, pričom z obsahu podania žalovaného zo dňa 27.7.2021 ako aj v nadväznosti na vzájomnú komunikáciu žalobcu so žalovaným možno vyvodíť, že postúpená pohľadávka pôvodne patriaca úpadcovi bola žalovanému v zmysle zmluvy zo strany dlžníka v celom rozsahu zaplatená, bola vysporiadaná istina a dlžné úroky z omeškania, pričom pod príslušenstvom pohľadávky, ktoré doposiaľ vysporiadané nebolo možno rozumieť iba neuhradené trovy v spore o zaplatení pohľadávky právoplatne priznané žalovanému na základe súdnych rozhodnutí. Z uvedeného je teda jednoznačné, že žalovaný nadobudol ako postupník preukázateľne majetkový prospech, ktorý spočíva v peňažnom plnení prijatom od dlžníka dňom 26.7.2021. Vyjadrenie žalovaného zo dňa 2.9.2021 obsahuje teda nepravdivé skutkové tvrdenia, ktoré sú v rozpore s reálnym skutkovým stavom. Z tohto dôvodu žiadal žalobca na toto vyjadrenie žalovaného v celom rozsahu neprihliadnuť a nevziať ho do úvahy.

18. Žiadne ďalšie vyjadrenia podané neboli.

19. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

20. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaných odvolaní podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako aj dopĺňací rozsudok je vecne správny. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej

inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

21. Odvolací súd postupoval pri prejednaní odvolaní žalovaného bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a 3 CSP, miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Trenčíne a na webovej stránke Krajského súdu v Trenčíne, v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením dňa 20.7.2022, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku odvolacím súdom.

22. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach

a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy hodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenie zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31.1.2017 žalobe vyhovel a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal proti žalovanému nárok náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

24. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej manuálnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

25. Žalovaný v odvolaní uviedol ako odvolací dôvod ustanovenie § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, kedy pod pojem iná vada podradil porušenie princípu rovnosti strán sporu, pripustenie nových skutkových tvrdení žalobcu, na ktoré nebolo možné prihliadať a nedodržanie prekluzívnej lehoty pri uplatnení odporovacieho práva týkajúceho sa Osobitnej dohody o cene.

26. Strany sporu majú v konaní rovnaké postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednáwanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (čl. 6 ods. 1 CSP). Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom

a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorejkoľvek strane sporu. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach

a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02). Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane.

27. Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavnoprávnych princípov občianskeho súdneho procesu spočíva teda v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového

konania), ako aj iného civilného procesu majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02).

28. O tom, ako prebiehalo civilné sporové konanie pred súdom prvej inštancie, posudzuje odvolací súd na podklade spisu. Odvolací súd konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebola porušená rovnosť strán sporu. Súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi viac práv, než mal k dispozícii žalovaný, žalovanému neodňal (resp. neobmedzil) možnosť uplatnenia jeho procesných práv a námietok, ani ho nijakým iným spôsobom oproti druhej strane sporu neznevýhodnil. Odvolací súd zastáva názor, že postupom súdu prvej inštancie nemohlo dôjsť k porušeniu zásady rovnosti v civilnom procese, pretože oba subjekty, o ktorých právach a povinnostiach tento súd rozhodoval, mali vytvorené rovnaké procesné podmienky a rovnaké procesné postavenie.

29. Odvolací súd k odvolacej námietke žalovaného o tom, že žalobca ako úpadca mal z titulu tejto funkcie prístup k dôkazom, ktoré mohol a mal povinnosť včas uplatniť a s tým súvisiacu námietku nedodržania prekluzívnej lehoty uvádza nasledovné:

- Správca konkurznej podstaty úpadcu žiadal pred podaním predmetnej žaloby úpadcu a žalovaného o oznámenie, či bola medzi úpadcom a postupníkom uzatvorená dohoda o odplate za postúpené pohľadávky tak, ako si to zmluvné strany dohodli v čl. II. Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.3.2015 a ak áno, požiadal o jej zaslanie. Správcom bola doručená odpoveď od žalovaného zo dňa 26.10.2017, že k uzatvoreniu dohody o odplate medzi úpadcom a žalovaným došlo a že dohodu správcom bezodkladne predloží po jej obdržaní (viď čl. 15-19). Dohoda správcom doručená nebola. Správca nemal k dispozícii ani dohodu o odplate a ani žiaden doklad o vykonaní úhrady odplaty žalovaným v prospech úpadcu. Správca podal žalobu o určenie neúčinnosti právneho úkon podľa § 58 ods. 1 ZoKR s tým, že uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávok je právnym úkonom bez primeraného protiplnenia (bez akéhokoľvek protiplnenia) a tento bezodplatný právny úkon bol urobený v prospech osoby spriaznenej s úpadcom.

- Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 5.1.2018 (č.l. 30-31), v ktorom poprel, že odplata za postúpenie pohľadávok nebola dohodnutá a že by pohľadávky nadobudol žalovaný bezodplatne. K vyjadreniu priložil fotokópiu Osobitnej dohody o cene v zmysle čl. III. Zmluvy o postúpení pohľadávok. Išlo

o fotokópiu prvej a poslednej strany Osobitnej dohody, ktorá bola datovaná dňa 19.3.2015.

- Súd prvej inštancie doručil Vyjadrenie žalovaného spolu s fotokópiou prvej a poslednej strany Osobitnej dohody zo dňa 19.3.2015 (teda tak, ako ju doručil právny zástupca žalovaného do spisu) žalobcovi s výzvou na vyjadrenie a s poučením v podľa § 167 ods. 3 CSP. Žalobca na výzvu súdu reagoval tak, že doručená fotokópia Osobitnej dohody je nepreskúmateľná, nakoľko chýba druhá strana a z prvej a tretej strany nevyplýva, aká výška odplaty bola dohodnutá.

- Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 18.5.2018 doručil súdu prvej inštancie celé znenie Osobitnej dohody zo dňa 19.3.2015, ktorá bola súdom prvej inštancie zaslaná žalobcovi, ktorý podanie prevzal dňa 3.9.2018 spolu s termínom vytyčeného pojednávania na deň 4.10.2018. Na pojednávaní dňa 4.10.2018 žalobca žiadal o rozšírenie žalobného petitu o Osobitnú dohodu o cene zo dňa 19.3.2015, pričom dôvody neúčinnosti rozšíril vzhľadom na Osobitnú dohodu aj o skutkové tvrdenia, týkajúce sa odporovania ukracujúcemu právnemu úkonu. Súd prvej inštancie uznesením na pojednávaní dňa 4.10.2018 rozšírenie žalobného petitu pripustil.

30. Konateľ spoločnosti žalovaného a aj právny zástupca žalovaného (ktorí majú zákonnú povinnosť konať a postupovať s odbornou starostlivosťou) mali Osobitnú dohodu o cene v zmysle čl. III. Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.3.2015 k dispozícii a aj napriek tomu ju žalovaný bez náležitého vysvetlenia žalobcovi nezaslal a právny zástupca žalovaného ju zaslal konajúcemu súdu v celej verzii až takmer 9 mesiacov po vyjadrení sa k žalobe, kde sám poprel tvrdenia žalobcu o bezodplatnosti právneho úkonu, ale na preukázanie svojho tvrdenia osobitnú dohodu nepriložil a na výzvu súdu zaslal len prvú a tretiu stranu tejto dohody.

31. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca v primeranej lehote po preukázaní uzavretia Osobitej dohody o cene túto zahrnul do žalobného petitu, pričom súd prvej inštancie túto zmenu, resp. doplnenie žalobného petitu pripustil a Osobitnú dohodu o cene správne posúdil ako neoddeliteľnú súčasť Zmluvy

o postúpení pohľadávok, ktorá bola uzavretá ako odplatná zmluva. Odvolacia námietka týkajúca sa podstatných zmien skutkových tvrdení a na to nadväzujúce oneskorene uplatnené právo odporovať Osobitnej dohode o cene je z uvedených dôvodov neopodstatnená.

32. Odvoláciu námietku žalovaného, týkajúcu sa pripustenia prostriedku procesného útoku po niekoľkých rokoch, ako žalobcom mal a mohol byť urobený, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalobca v žalobe na preukázanie svojich tvrdení o ukrátení veriteľov označil ako dôkaz Zoznam pohľadávok úpadcu a neskôr tieto pohľadávky len konkretizoval. Nešlo o nové tvrdenia, ale len konkretizovanie už skôr tvrdených skutočností, to zn. vymenovanie veriteľov zo zoznamu pohľadávok úpadcu, ktorých pohľadávky boli ukrátené, čím žalobca preukazoval, že v čase uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávok a Osobitnej dohody o cene zo dňa 19.3.2015 existovali pohľadávky veriteľov, ktoré si veritelia prihlásili do konkurzného konania a uspokojenie ktorých bolo predmetným právnym úkonom ukrátené.

33. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, napr. keď súd prvej inštancie zoberie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov strán sporu. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

34. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov súdom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

35. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

36. V odvolacom konaní neboli nezistené žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku o veci samej ako aj dopĺňacieho rozsudku. Odvolacie námietky žalovaného posúdil odvolací súd ako nedôvodné. Za aplikácie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a dopĺňacieho rozsudku, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn.

I. ÚS 350/09, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005). Práve z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie a s ktorými sa stotožňuje. Na doplnenie správnosti napadnutých rozsudkov uvádza odvolací súd nasledovné:

37. Súd prvej inštancie správne zistený skutkový stav riadne a zrozumiteľne opísal v odôvodnení napadnutého rozsudku. V konaní nebolo sporné, že k uzavretiu odporovateľnosťou napadnutého právneho úkonu došlo medzi spriazneným osobami. Vo všeobecnosti platí, že ten, kto právnomu úkonu odporuje, musí preukázať (na ňom spočíva dôkazné bremeno), že druhá strana (žalovaný) o dlžníkovom úmysle ukrátiť veriteľa vedel.

V danom prípade však dlžník urobil právny úkon v prospech spriaznenej osoby (osoby jemu blízkej), a preto v zmysle ustanovenia § 60 ods. 2 ZKR sa jeho vedomosť o úmysle dlžníka predpokladá, prezumuje, ak sa nepreukáže opak. V takom to prípade zaťažuje dôkazné bremeno žalovaného.

38. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy a vec správne právne posúdil, keď určil, že Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 19.03.2015 a Osobitná dohoda o cene v zmysle čl. III. Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 19.03.2015 medzi spol. MONTY, s.r.o. a MONTY SK s.r.o. zo dňa 19.03.2015, uzatvorené medzi postupcom MONTY s.r.o. so sídlom Nám. sv. Anny 20B/7269, 911 01 Trenčín, IČO 34 137 645 a postupníkom MONTY SK s.r.o. so sídlom Komárňanská cesta 90, 940 64 Nové Zámky, IČO 44 145 438, sú v konkurze vyhlásenom uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 40K/3/2016 zo dňa 24.10.2016 na majetok úpadcu T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze" so sídlom Piaristická 7414/44, 911 01 Trenčín, IČO 34 137 645, sú voči konkurzným veriteľom právne neúčinné.

39. Žalovaný v odvolaní proti dopĺňaciemu rozsudku namietal, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval ustanovenie § 63 ods. 1 ZoKR, keď nevyužil reštitučnú funkciu a výšku peňažnej náhrady priznal vo výške postúpených pohľadávok.

40. V ustanovení § 63 ods. 1 ZoKR sú uvedené následky neúčinnosti právnych úkonov. V prípade dovolania sa neúčinnosti právneho úkonu, ktorým bolo prevedené určité právo, t.j. v prípade dovolania sa neúčinnosti scudzovacieho právneho úkonu, napríklad kúpnej zmluvy, sa možno voči tomu, na koho bolo takýmto scudzovacím právnym úkonom právo prevedené, domáhať vydania peňažnej náhrady alebo konkrétnej majetkovej hodnoty s tým, že právo voľby má správca, resp. veriteľ, ktorý právo odporovať právnemu úkonu uplatnil. Uvedenému musí následne zodpovedať aj petit žaloby na určenie neúčinnosti právneho úkonu z dôvodu odporovateľnosti. V prípade dovolania sa neúčinnosti právneho úkonu, ktorým bola splnená určitá peňažná pohľadávka, sa možno voči tomu, komu sa plnilo, domáhať vrátenia takéhoto plnenia späť do konkurznej podstaty. Pôjde najmä o prípady uplatnenia odporovacieho práva proti právnemu úkonu, ktorým bol zvýhodnený niektorý veriteľ oproti iným veriteľom tým, že mu bolo zaplatené a ostatným nie. V prípade iných právnych úkonov sa možno domáhať voči povinnej osobe v zásade všetkého tak, aby sa konkurzná podstata dostala do stavu, v akom by bola, ak by sa neúčinný právny úkon neurobil. Uvedenému môže zodpovedať aj petit žaloby.

41. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca sa správne domáhal plnenia tak, aby sa konkurzná podstata dostala do stavu, v akom by bola, ak by sa neúčinný právny úkon neurobil. Právo na peňažnú náhradu je základným právom, ktoré je možné si uplatniť z neúčinného právneho úkonu. Súd prvej inštancie správne zaviazal žalovaného k peňažnej náhrade vo výške postúpených pohľadávok, to zn. vo výške, ktorá sa rovná hodnote tohto plnenia v čase, keď bolo dlžníkom poskytnuté.

42. Súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP rozsudok vo veci samej ako aj dopĺňací rozsudok presvedčivo odôvodnil a odvolací súd konštatuje, že neboli splnené podmienky ani na zmenu napadnutých rozsudkov a ani na ich zrušenie.

43. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného, pričom svoje rozhodnutie zrozumiteľne a jasne odôvodnil. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalobca bol v konaní pred súdom prvej inštancie úspešný v celom rozsahu, preto súd prvej inštancie rozhodol správne, keď priznal žalobcovi proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

44. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením a dopĺňací rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny.

45. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % ako aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti dopĺňaciemu rozsudku v rozsahu 100%.

46. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe

dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).